

SZEGEDI HIRADÓ.

60-ik szám.

Csütörtökön, nyárhó (július) 26-án 1860.

Második évfolyam.

Megjelenik:

Hetente kétszer, csütörtökön és vasárnap reggel.

Szerkesztői iroda:

Szentháromság utca, Geszler-főház, 872. sz.,
hová a kéziratok bérmentve utasítandók.

Kiadóhivatal:

Burger Zsigmond könyvkereskedése.

Előfizetési feltételek.

Szegeden házhozhordással: Egész évre 6 frt. — félévre 3 frt. — évnegyedre 1 frt
60 kr. osztr. ért.

Videkre postán: Egész évre 8 frt. — félévre 4 frt. — évnegyedre 2 frt. osztr. ért.

Egyes szám ára 8 ujkr.

Hirdetések:

Az öthasos petisior egyezri hirdetésnél 7 ujkr.
kétzerinél 6 ujkr., többszörinél 5 ujkr.
Bélyegdíj minden egyes beíratástól 36 ujkr.
A nyilatkozó háromhasos petisior irga-
tási díja 30 ujkr.

Az előfizetési pénzek és hirdetések Burger
Zsigmond könyvkereskedéséhez címezendők.

Alföldi viszonyok.

Gazdasszonyaink.

A „Kerti Gazdaság” című hasznos irányu lap
következő figyelemreméltó cikket közöl:

A viszonyok, melyek közt élünk, sürgetőn
követelik, hogy a tevékeny tőről leszerzőt — el-
ágazó irányu és elszórt törekvést nőnem — való-
jának egész hatalmával részt vegyen nemzeti, tár-
sadalmi, gazdasági s összes valódabb irányu köz-
meinknél, hogy amennyire gyöngéd, ép oly
mértvben ügyes kezei közt megoszolják teendőink
összege.

Korunk jelszava az egyesülés, hogy együtt
találjuk a tevékeny erőket, egy csoportban.

És ha a cél szent, hová törekednünk kell, ha
az egyesülésnek nélkülözhetlen szükségét érezzük;
tekintjük azt közös mindnyájunk szellemi szülők-
jének s ne keressünk nagy neveket, mint inkább
nagy s magasztos célokat.

Induljunk érzésben a már törött ösvényen.

Hazánkban idáig használt több vidéki gazda-
sági egyesületek szövetségét erővel működik már
nemzeti céljaink elé.

Az országos kertészeti társulat eszméjét tulaj-
don magam fáradságommal segítem a megtestesítés-
hez s ma már a két testvérháza szövetségét szem-
lemet nagyobb célokra összpontosít; én segítem
csak, mert az eszme korszerűsége és a hivatott te-
kintélyek nyilvánult akarata — mint ez ügyben is
— gyámolítja a kezdet nehézségeinél; a m. kerté-
szeti társulatra tehát mint fölkarolt szakmájánál
fogva rokon társulatra és hazánkban eddig alant
legtöbb vidéki gazdasági egyesületekre, mint szö-
vetszethez testületnek támaszára számolhatunk.

S mi korszerűt, mint az, hogy magyar
nőink gazdasági iparunk fejlesztése körül a munka
megosztásánál fogva nekik jutott szerepet lelkesen
megragadják, mert gazdaszonykodási hivatásuk
fölkarolásával — mint feleség — lehetnek csak
osztózikon nemzeti családházunk gazdasága keze
lésénél; de kíváncsok, hogy nőink szellemi egye-
sülése derítse föl a tért, melyen a nemzeti köte-
lességek és hagyományos szokások a tudomány és
szakismeret szövetségével mellett létünk boldogítására
virágoznak előbb, aztán gyümölcsözők; hogy
nőink egyesült szelleme vessen meg alapját egy új
kornak, növelvén a nemzetnek lelkes honanyát, a
főrnék valódi magyar feleséget és új boldog
nemzedéket.

Eltekintve tehát a már nem új, de az általa-
nos okajás-n megfogalmazott magyar gazdasz-
zonyok egyesületének szellemi föladataitól, a gazda-
sági és kertészeti egyesületek korszerűt eszméjét
megragadják, széles tér nyílik gyakorlati működé-
süknek, és pedig annál inkább, minél fájdalma-
sabb beismerni azt, hogy a tudományok mai hala-
dásával, az ipar rendkívüli fejlődésével, a házi-
gazdaság és háztartás kezelésénél kevés előmenetel
szemléltethető.

E tér pedig, melyet elfoglalniuk kell, széles
és fontos, különösen azáltal, mert ügyes vezetéssel
a mezőgazdasági ipara kímélet vagy értékesítés
által gyarapodik, mint ellenkező esetben annak
kérlelhetlen fogyasztója.

Itt áll a kert összes gyönyörével és hasznai-
val: a kerttermények aszalás, szárítás, befőzés és
külön módok szerinti földelgőzások által nem kis
mértvben értékesíthetnek az ügyes gazdasszony ke-
zében.

A háziállatok gondos tenyésztésével, nemesi-
tésével, hizlalásával és azok utáni nyeresemények
ügyes földelgőzásaival kiszámíthatanok a hasznok.

A házi ipar és művészet sokoldalú ágai és a
konyha ügyes vezetése emeli a családi háztartást
valódi becserre.

Mindezekhez azonban mai haladottabb igények
és a kizsákmányoló külföldi ipar versenyre szakime-
reket követel, melyekre ha eddig gond nem fordít-
tatott, ha a befészkelte téveszmék, a növeldek, ezek-
hez kényszerít ragaszkodásával a világi nevelés
a magyar nők méltó büszkeségét a gazdasszonyságot
a női hivatások összegéből kiszorították, nincs ter-
mészetes, mint az, hogy most, midőn nemzeti
életünk újra virad, a honszeretettől lelkesült nőink,
honanyaink derítsék föl hajnalunkat.

Nőink gazdaszonykodási egyesítésekkel rend-
kívüli vívhatnak ki, az eszméket testületileg ter-
jesztvén az egész országban és vidéki gazdasági
egyesületekbe mint szakosztályok beolvadva, a kor-
szerűt eszméket gyakorlatban megtestesíthetik.

S ha majd átharva az ügy magasztosságától,
minden jót és hasznost áldozatokkal is pártolni
tudó közönségünk a magyar gazdasszonyok egye-
sületét oda fejlesztend, hogy az ország központján
és talán vidékenként is gazdasszonyokat képző in-
tézetet állíthat, hol az ifjú magyar hölgyek be-
vezetett növeltetésük után egy éven keresztül gy-
akorlatilag megismerkedhetnek a haladott házi-
gazdaság és háztartás vezetésével, megismerkedhet-
nek a kezeik közt fejlődő hasznosabb kerti növé-
nyekkel és háziállatokkal, gazdasági termények
célszerűt földelgőzásaiban ügyességét nyerneik amel-
lett, hogy az egyesület céljai kivételre tetemes
erőben gazdagodik, nőink így realis kiképzésével
kiszámíthatan szellemi és anyagi áldásokban rés-
zesülhetnek s a világi élet mámorától elragadt s
már-már dülledőz egy-ékét fényes családház
új virágzásnak induland.

Nem szándékunk ezuttal előismeretét adni egy
általán okajót, annál fogva legkorszerűbb magyar
nők egyesületének, mint inkább annak meg-
számlálásához alkalmat nyújtani.

Rendezünk a nő gazdaszonykodási köréhez
tartozó összes tárgyak érdekében kiállítás Pesten
a nyarától vásár alkalmával s a dolog könnyebbé-
tése tekintetéből kapcsolatban a m. kertészeti tár-
sulattal ugyanakkor rendezendő nyári gyümölcs-
és kerttermények kiállításával.

Hordjunk össze tenyésztésre alkalmas állataink-
at: teheneiket, sertéseiket, tyúkokat, pulykákat,
lovakat, kacsákat, galambokat és talán ennekö-
lé s diszmadarakat is; a kerttermények földelgőzását;
befőzött, aszalt, cukorban szárított, berakott és be-
főzött gyümölcsöt, illetőleg konyhanövényeket; be-
főzött füstölt és egyébként földelgőzozott húst, kol-
bászt, pástétomot s egyébét; tőröt, vaját, sajtot;
kenyeret, kalácsot, süteményt, tésztát; mézet és
viasztok; gyertyát, szappant; kendert, fonalt,
vásznat s szóval mindent, mit a nő házigazdasá-
gában kiállíthat. A kerttermények amugy is a m.
kertészeti társulat kiállításában lévő képviselve.

A kiállítás megbíráására küldjön minden vi-
déki gazdasági egyesület legalább két választmá-
nyi tagot, egy társulati tagot t. i. és egy hölgyet,
és vegyen részt a bíráskodásnál az akkoron meg-
választandó zsakegyekben kívül még hazai hírlap-
jaink, mint a közvélemény hangjának valamennyi
szerkesztője.

És hogy a kiállítás annál érdekesebb és gy-
akorlatibb hasznu legyen, legyen az egyszersmint
vásár és kedvező alkalom különösen a jelesebb
háziállatok beszerzésére, illetőleg megrendelésére.

Magában már ezen kezdet nagyszerűt célt fog-
lal magában, és ha a közhajlott sikert elérhetjük,
hogy az alkalommal az érdekeltek közreműködésé-
vel létrejöhet az egyesület, elmondhatjuk, hogy
ismét a magyar nemzetet sikerült elsőnek lenni
a nagy Európában, hogy nagy céljaihoz a nők ha-
talmaival szövetkezzék.

A kezdet nehézségeitől nem ijedvén vissza, a
kiállítás rendezését, ha közönségünk részvéte báto-
rít, magamra vállalni merem; a hatalmas ügyet
azonban nem akarván a véletlennek kockáztatni,
kötelességem az érdekeltek közönség kíváncsiságát ma-
gamat alárendelni, s érzésben kérem f. hó utójaig
az érdekeltek véleményét és tudósításokat arra
nézve, mennyiben kívánják a kiállítás érdekességét
becses kiállítványakkal gazdagítani.

És ezennel érdekeltek közönségünk, különösen
magyar hölgyeink szolgálatába szegődvén, a köz-
zönség akaratának hódolok; annál fogva, ha az
eszme pártolóka nem csak, de közreműködőka
is talál, sz. István dicső királynak napját egy
nagy eszme megtestesítésével illempelhetjük.

Az idő ugyan rövid, de a magyar nem ké-
szül soha, mert tud tenni, mikor kell, ha akar.

Lukács.

Kereskedelmi és iparmozgalmak.

Újabb fejlemények.

— A budapesti kereskedelmi testület már
egyzer említtévi jelentésében az adóról szólván
a többi közt mondja, hogy az adó mérséklése
nagyon szükséges föladat leend. Magyarországról
szólván, állítja, hogy még 1856-ban hazánk 25
millió személyes kereseti adót fizetett, addig a
többi országok együttvéve alig négy és fél milliót
fizettek. Nagy hátránynak tartja, hogy a házak
jederelmét, minden tekintet nélkül a rajtok lévő
tömeg adóztatják s így, miután a betáblázó tu-
ladjona (tőkéje) után szintén adózik, egy adótagy
után kétszer kell az adót fizetni. Nyomasztónak
állítja ez évkönyv, hogy a csak ideiglenesen tar-
tott hadipótlék 1860-ra is kivetített. Ami az adó-
sult legérezhetőbb teszi — folytatja — azon
számtalan tévedés és hiba, melyek az adókie-
tésben előfordulnak s rendszeren az adózó hátrányára
szolgálnak sat.

Dostal L. gyárnok új tüzhatáran ház-
földcányagot találott föl s vele f. hó 6-án a ke-
repesti mellett Pestben nyilvános kísérletet teti.
Ugyanis egy ily földragécsal tetőzött kunyhót
először kívülről, aztán belülről meggyújtott. A
kísérlet azt mutatja, hogy találmánya nem csak
igen sok olcsónnyel bír a cserép- és szalmafedél
fölött, hanem még olcsósága által is ajánlja magát,
nem kerülvén négyszög öle többé 2 frtnál.

— Egy pécsi kereskedő oly vállalat
megkezdésével foglalkozik, melynek célja a pécsi
szőlőszőlőket, nagy munka idején is, rendszer
ár mellett, kellő számu munkásokkal ellátni. — Jővőn
Szegedre a jó férfit, tárt karokkal fogadjunk.

tében a nagyobb rész dicsőeségen megugrik. De fájdalom, a zavarban sokszor megestik, hogy egyik-másik a vakmerőbbek közül a vendégmarasztaló alatt is becsúszik és meglátnak magát valamelyik menhelyet nyújtó zágnak, szörnyű magasztos zenéssel dalolva versenyt a szűnyegokkal és legyekkel, mint ezt a még élő „Napkelet”ben és a boldogult „Magyar Néplap”ban és egyebütt is testi és lelki érzéseinkkel eleget élvezhetek vala.

Minekutána pedig engem is annyira vitt e kálói gerjedelem, hogy az említett eseményekkel én is pályáznai ohajtásak már sikerült is telivér pezgáson a sópróltnak alatt becsúszom: alázatosan esedezem a tek. Szegedi Híradó urhoz, hogy méltóságos kebelének egyik zugában nekem is helyet adni sziveskedjék, ahol megszomorodott szívem siralmas jajait én is eldöngöltem az érzékeny szívű közönség részvére fölébe. Ha t. Szerk. ur kegyes lesz Boland Janinak e legalázatosabb ohajtását, illetőleg kérelmét kegyes kegyeibe fogadni és jónomszólott magzatkáját napvilágra juttatja: egyuttal fényes elégetélt ad azon nagyra született kültői tehetségeknek, akik színtelen járva kelvén, mint Orbán lelke, uton utízen azon panaszokhoz, hogy míg annak a befolyos Sz. előneves költőnek (Nem illik bókra előfizetést nyitni. Szerk.) minden rizs-rizs versét kiadja, addig a másokét meg sem nézi... (Isten neki, már csak rádom a fejem most egyszerű, majd tán nem fáj-líjak többször. Szerk.)

Telhatlán:

„Hogyzd füleket
Kivánsi világ...”

A mi házuk és keményünk.

(Szomorú regedál.)

A mi házuk és keményünk.

Ez is, az is Istennél.

Elfanyalodk a lelke

Szomorúságnak miatta.

Elfanyalodk a lelke

Ti szomorú sorostokom.

S hogy így kell rólatok zengnem.

Esik nekem igen zokom...

Haj! biz agy épület ez már.

Vissz a idő nyomát:

Belső fergek összevénk

Minden zégét, minden zúgát.

Pedig már a legesrebb

Földrengések megérté.

És ha jött fergetez és vész.

Bizsákn nézett a szemébe.

De az idő meguntatta.

Hogy ő sem áll fog örökre

Nemzed egy ködöngé vhar

Egyik sarkát elcsorot.

S in, most ott áll nagy szomorún

Mitandóság emlékeje.

Mint vesztett harc után a hős.

Kinek hányzók — jobb keze...

...Csak a kemény a magában

Áll még bizsákn, sértetlenül

ő nem látszik tudni a véset.

Amely alatta elérli.

Szegény kemény, ő csak füstöl.

— Mintha mára rá sem érne

Amint szokta, szemlélked, hogy

Szinte könyeznék beléje.

Pedig ha még egy vihar jön

(No akkor hisz beke vélet)

Jaj de meghátráln, hogy oly

Magában hordtat a fejét.

A ház kinyit a lábat.

És lesz belőle drága rom.

S ki fön álltat a magában.

Lenn heversz majd az udvaron.

És a példa szomorú lesz.

Nekem, nekeld, nekünk, nekik

Amint szoktak mondani, hogy:

Aki nagy, az nagyot esik...

S hogy imly zengék rólatok.

Esik nekem igen zokom...

Elfanyalodk a lelke

Ti szomorú sorostokom.

Áll meg, áll meg szegény nekikeseredett pezgáson, mert látom, hogy nagyon megfogyatkozott a szusz; most elmehtesz legélszini, hogy erőt gyűjtess akkora, amikor szüksegedem lesz rád. Most pedig, kegyes olvasói a Boland Janinak, ne várjátok elfogódott keblémről, hogy valami vig dolgokat fecselegj, hanem fölémitem a mult vasárnapi kézművelés erdei vizálmát. Már az igaz, hogy vendégszereteten kitétek magukért, mert szinte tömtek belénk a sok ételt italt: de ami magát a táncot illeti, nagyon jól jellemz az egy fiatal ember, akinek nagy kedve keredvén egy kis „három a táncra”: mielőtt belefogna, előbb jól körülnézte a táncolókat, minnek nem várható következménye az lón, hogy egész hidegvérrel teleledék a borral terhelt asztal mellé és nem minden epe nélkül egy ismeretes dalt dúdolt:

Ki a maga párjával,
Én majd — a boros pánckakt...

A táncról eszembe jut a „Szegedi séták”ban a lapok hasábján néhely fiatal emberek ellen emelt vád, kik minden táncmulatságon megjelennek és ott bannálnak. Sok tekintetben igazza van a tisztelt sétáló urnak, de mehetségökre azt hozom föl, hogy még nem mindenkinek van olyan nagy kedve táncolni, pedig a tánc is olyan, mint a szellemi munka,

csak úgy ér valamit, ha nem robotba megy. Egyébiránt a vádoló ur vizasztalja magát azért, hogy egyszer majd ezeknek is megjön a kedvük és akkor majd eljárik, ha egyebet nem, a Kínizsi toborzókat.

No no, esőndesen azzal a semmi észszel, te Jani. (Jani hajlik az okos szóra és leteszi a tollat.)

Barth kapitány.

(Folyt.)

— Ez veszett állat — morgá — legyenek ótalmaura védszentim, hogy megszédíthessen. Hiszi Ön, Pieters János, hogy megtartja szavát?

— Oly bizonyos uram, mint hogy ez itt előtlök a csatorna s mint hogy Isten és a szentek a menyországban laknak — erősíti a csárdás. — Meleg nap lesz ám az, uram — tévé hozzá.

A spanyol gondolkodja hiutálá fejét.

— Kellemetlen dolog biz ez nagyon — morgá félhangon — melybe keveredtem: bár vége volna régen.

Barth János medvéje födelzetére vágta föl a díszített kalapját. Ő is föl volt indulva; szép természetes hajának hosszú barna fürtjei a lanyha szellő idestova lengett, mely a Normandia partjáról süsog a hajók árborai közé, és a kék fellezgekék, melyeket pipájából füstölgetett, valóságos benső élet látszanak adni a dacos parancsnoknak.

Nagy, nyugodt szeméből egyik ostrumzáró hajótól a másikhoz tévedeztek pillantásai; a lenyugzó nap ködében elveszett egyik a másik után, csak a San Juan, szenvedélyes tisztelőjének hajója, melyen holnap reggelizni akart, egész lötáulságra horgonyzott föle.

Az ily egymásközi vitákra való meghívások nem voltak ritkák a közepköri lovagélet emez est-szűrkületén. E nagyban ültött parviadalokat élvezte egymás közt az illetők anélkül, hogy valaki beleavatkozott volna.

Épen most kapott Barth tömérdek mennyiségű löport és golyót s nagy vígyázott föl, midőn a hajóra szállították; maga mulasztá el emellett egyik tengerészűnt a hajóról az angolhoz átküldeni azon jelentést, hogy holnap ott fog reggelizni nála.

Másnap reggel átvizsgálta hajóját a fenéktől a fődarab tetéjéig, és midőn hajóterméből a fűdelzetre jött, teljesen legújabb divatú francia öltönyt látjuk, mi egyébiránt nagyon ritkán szokott megtörténni.

— Egy órára a szomszédhoz kell átmennem — kiáltott hadnagára — addig jól vígyázzatok a hajóra s kissé amarra fordítsátok a medvét, hogy jól meghalljátok, ha kiáltani találók, hogy valamit idehaza feleldtem.

Ezután nagy egykedvűséggel naszádjába lépett s elindulása percében még egy kedvtölt pillantást vetett kedves medvéjére, miként a család-anya szokta tenni, midőn háza küszöbét elhagyja. Amint a San Juan hácsójánál megállapodott, Don Antonio de Santa Ciro és a hajó többi tisztje által a legbiztosleltjesében fogadtatt. A vendég tengerészmodra végigjárata szemét a jó rendben álló vitorlákon és kötéltelen.

Minden kész az ütközetre — mondá jó-kedvel — ezt már szeretnem látni, ha mindjárt angolok vagytok is. Remélem, holnap vig táncot járunk

— Legelőbb is a vidám poharazásnak ör-vendek — felelt az udvarias spanyol kapitány — s kérem Önt, hogy evégre hajótermembe fáradni sziveskedjék.

— Csak előre — mondá Barth — hogy az ntat tudjam: az evésnél nem szeretek épen első lenni, egészen más a támadóhídon.

Don Antonionak a keskeny lépesón, mely nem engedé, hogy két ember egymás mellett járjon, egyedül kelle előremennie; de nyomban követé vendéje, ki a pazaron ellátott asztalnál az első helyre ültetett.

Forró, izletes tekenőbékaleves kezdé meg ételek sorát, borssal erősen fűszerezve.

— Moudhatom — szól Barth — ez a leves nem rossz. Majd ha az Orinoko partján élvezzük, bizonyosan még jobban fog ízleni.

Hogyan kérem? — kérde az angol kapitány.

— Ugy gondolom — felelt a vendég — hogy legközelebb mindent, mi brit, elhajtok on-nél, s még csak akkor fog nekem ízleni a leves, ha angolt nem kell látnom mellette.

Az angol kapitány egymásra szorítá ajakát, de azért arevonási vidámak maradtak.

— Ne sajnáljon — mondá — tölünk is egy-egy tekenőbékát, hiszen elég találkozik ottan.

— Ő igen — volt a felelet — de Derbyshireben elég ökor marad szánatokra.

Ha csupa Barth Jánosok volnának a francia hajókon — bízeltget Don Antonio — még ezek sem maradnának meg számunkra.

— Meglehet — jegyzé meg szárazon Barth.

— Engedje, hogy e bort Önére köszöntsem. Kezeskedem valódiságaról.

Barth szakismerettel vizsgálta a bort.

— Valóban az — mondá — ugyan honnan loptatták? Mert csak nem hiszem, hogy van francia, ki becsületen kereskedés útján adjon ily bort az angoloknak. Egy darab bayoni sódort kérek hozzá — folytató — ezt a spanyolok csempézik, de sokkal finababak, semhogy megegynek, hanem inkább az angoloknak adják el.

A don sűrű személdet alatt mintha villámolt volna, mégis erőt vett magán s udvariasan mondá, hogy a spanyolok az ugynevezett nyálakuságoknak nem nagy fontosságot tulajdonítanak.

— Tudom — felelt a francia parancsnok — higymasálata, gesztenye vagy makk, melyvel ez állgatakat, melyek oly jó sodarkódot bírnak, híz-lajlak s egy jó darab száraz és nem legjobb szagu tokchal minden, mit szemők szájak kíván.

— E tengerpart lakói sokkal kevésbé bírnak a mérsékelt szép tulajdonával — felelelt a spanyol.

— Csakis a spanyol szövetségeket gondolám — nevetett Barth János — mert az itteni tengerpart alatt csak az angolt értheti Ön; már pedig az angolokat mérsékeltnek csak bolond ember mondhatja, hiszen mindenké tudja rólok, hogy azt sem várhatják, míg lütsök megül, hanem fényersen talják föl azt.

— Boesnaot kérek egy percre — mondá fölemelkedve a spanyol angol — O Flaberty hadnagyon és Mak Gelly a hajó orvosa helyettesíteni fognak.

Haragolt sütévtörös arecal fordított hátat ven dégének a spanyol, ezt azonban Barth észre sem látta: venni: dacos mosoly ált ajákán, midőn igenlőleg intett tejével a távozonak.

(Folyt. köv.)

V e g y e s .

— Azon 120 jezsuita közül, kik Palermo-ból ellitzvén Romába érkeztek, mintegy százan Németországban fognak küldetni. Boldog Németország!

— A nápolyi övezgy királyné Mária, Gaetából Béesbe s innen Veilburgba megy, hol állandón fog tartózkodni.

— Münsterben egy atya ötödik éves fiát 40 talléron eladta a Hittman-féle műlővartársaságnak. E vásárt azonban a hatóság megakadályozta.

Az oly régóta tervezett osztrák nemesi lap végre „Das Vaterland” cím alatt nyarató közepén megindul Béesben Brühl és Knipp szerkesztése alatt. Csak aztán a közönség annyira meg nem induljon rajta, hogy az előfizetők elinduljanak.

M u l a s s u n k .

7 A „Üstökös” (Nem az, mely nem régen föltűnt és ismét eltűnt az égről, hanem az melyel Kakas Márton ur régóta mulattatja és egyszerűen oktatja a magyar közönséget) oly gyönyörűségeen írja le a nápolyi király legbülsősebb alatt-valót, a lazzaronikát más néven sanfedistákat, (hít nélkülük) miszerint nem lehet olvasóinkat azon élvezett megosztanunk, hogy nemzeti Kakas M. ur engedelmével e derék kiváltságos néposztályval ők is megismerkedjenek. A sanfedisták — mondja az „Üstökös” politikus eszméjára — elő-kel és hatalmas nemesi rend, amelynek insig-niái e következők: legelőbbben is eszmázt nem hordanak, másodszor kabátjuk niesen, harmadszor az ígert nélkülözök, negyedik rendj a kalap távolléte. Ötödik kiáltatás az, hogy a köpenyeg rongyos: a nagykeresztesek végre még a köpenyegyet is mellőzhetik. Mindnyájuk főpatronusa Lázár (a pástör?) nem a pástör: s e ezek után nevezetnek monsignori lazzaronikák nagy avéggett, hogy a becsületükre való bizakodás nagyon kétséges állapot: sanfedistákunk. Ez a legelőkelőbb és kiváltságosabb főrend Néapólisban, mivel először is semminem adót nem fizet, másodszor mivel semmit sem dolgozik, és harmadszor mivel pompásan tud fosztogatni, mely tulajdonságaiért igen nevezetes kiáltatásban részesül. (De hát nem fázunk azok?) Nem, hiszen a kormány ruházza őket.

Irodalom és művészet.

— Egy érdekes történelmi munka jelenik meg nemskára ily cím alatt: „Törödek a francia forradalom történetéről, a magyar nép szá-mára.” E munkát Párisban idéző Bethlen Miklós gróf hazánkba írta s most Magyarországon egy kötetben kiadni készül.

— Megjelent a „Csaldai Lapok” IV. füzete.

— Wodianer Fülöp az Akadémia Könyve jóvelmélt 921 ft-ban a „P. N.” szerkesztőségének átalátta.

— Rimaszombatban magyar lapot szándékoznak megindítani, mely főkép azon vidék kereskedelmi érdekeit képviselendi.

